

тѣхъ умолително и каза: — Ахъ, Гырджикъ, дѣтето ми! Намѣри ми дѣтето ми, и вземи ми животътъ ми окаянныйтъ и безполезныйтъ.

— Кога ся е изгубило дѣтето ти? — Тѣзи сутринѣ излѣзло. Ахъ! сърдцето ми мя прави да имамъ лоше прѣдчувствіе. Тичай Гырджикъ, дѣтето ми. . .

И Паскаль колѣнничу безъ да ще прѣдъ Гырджикътъ.

— Коражъ! каза Мацко; мѣжъ си и трѣба да си ладешъ сърдце! Азъ ми ся чини че дѣтето ти не е въ добро състояніе. — Ахъ смилѣте ся за мене! Дѣ е то? Заведѣте мя при него, кѣдѣ е. — Горкый Паскале! струва ми ся че дѣтето ти не ще бѣде живо. — Не ще бѣде живо? извика Паскаль разрѣданъ и си скубеше космытъ. Не ще бѣде живо?

И падна възнакъ на подѣтъ въ стайнѣтъ.

Слугытъ Паскалевы ся стекохъ.

— Мацко, (каза Гырджикътъ) да идемъ по скоро да намѣримъ това момче за което казвашъ че си го видѣлъ убито.

И излѣзохъ на-бързо.

Единъ отъ слугытъ гы подири като излѣзохъ, когато Тоннера свѣстенъ шепнеше въ устны:

— Якыме, сыно Якыме.

ГЛАВА 26.

Двѣтъ сѣченичкы.

Въ пѣтьтъ Гырджикътъ и Мацко срѣщнахъ едни кола чаршійскы (кочія) що идяхъ на срѣщъ имъ прѣпушецъ. Но тѣ бѣхъ тѣй смутени, штоо никакъ не надникнахъ, нито видѣхъ кой е въ колата. Но вый, като гы оставимъ да идѣтъ тѣ да извършатъ жалнѣтъ си длѣжно-сть, нека подиримъ колата, които, както казахмы, тичахъ